

Ooggetuigen

Mevrouw Tine de Ruyter de Wildt-Kingma Boltjes was tien jaar, toen haar ouders in 1919 naar Assen verhuisden. Haar vader was hier als kantonrechter benoemd. Het gezin Kingma Boltjes betrok de villa 'Jacoba', met een schitterend uitzicht over de Hertenkamp. Met een onderbreking van een aantal jaren in Rotterdam zou mevrouw De Ruyter de Wildt steeds in dat huis blijven wonen, de laatste jaren samen met haar nicht mevrouw A. Kingma Boltjes en enkele andere medebewoners.

Ongetwijfeld zullen veel Assenaren haar kennen van haar werk als logopediste op de Asser scholen. Ze was indertijd de eerste in Drenthe die dit werk op scholen deed, door toedoen van de schoolarts dokter Freeve. Bertus Boivin sprak met een ooggetuige van de nadagen van het 'Herenbolwerk'...

"Tegenover de HBS woonde in het huis 'Oakland' juffrouw Wilhelmina Hiddingh. 'Mientje' zei mijn moeder altijd. Ze was in het zwart gekleed, omdat haar ouders pas overleden waren, en woonde toen dus alleen in dat grote huis samen met twee dienstboden. De familie Hiddingh bezat vroeger alle grond van Oakland tot Lombok, waar toen nog plaggenhutten stonden. Juffrouw Hiddingh belde ons wel eens op als ze haar nichtje Lucy te logeren had of ik met haar wilde komen spelen. Ze kon mij geen groter plezier doen dan met ons te gaan theedrinken in de koepel aan de Beilerstraat, aan de ingang van het latere Port Natal. Die koepel staat nu op wat tegenwoordig het terrein van het nieuwe Wilhelmina Ziekenhuis is. De boerin van één

van de boerderijen daar had gezorgd dat er een theestof met theewater was als wij met het rijtuig aankwamen en dan dronken we er thee. Dat vond ik het einde."

"Ik kwam van een dorp en wat ik me van die eerste jaren nog goed herinner, is dat ik er hier in Assen pas achterkwam dat er zoveel arme mensen waren. Dagelijks bijna kreeg je mensen aan de deur die kwamen bedelen. Toch deed iedereen op zijn eigen manier er van alles aan om iets aan die armoede te doen. Ik herinner me dat veel dames van het 'nette Assen' altijd aan het breien waren voor de arme kindertjes. De diaconie bracht die kleertjes later dan rond. Verder werden er onder leiding van onder andere mevrouw Lunsingh Meijer 's winters twee keer in de week in de school aan de Rodeweg gratis maaltijden aan de kinderen van 'over het Spoor' uitgedeeld. In de tijd dat ik op het gym zat, ben ik er wel geweest om te helpen oppassen. We vonden dat niet zo'n prettig baantje, maar je deed het om de dames te helpen."

"Helemaal aan de top in Assen had je in mijn jeugd nog een soort 'hof' rond de Commissaris der Koningin en zijn echtgenote, die in het Drostenhuis diners en danspartijen gaven. Tot die hoogste kringen hoorden de Van der Feltz'en, de Van Holthe tot Echten's, de Westra van Holthe's, de De Roëll's enzovoort. Mijn familie en de andere mensen van de rechtbank hoorden tot een andere kring die daar duidelijk onder zat."

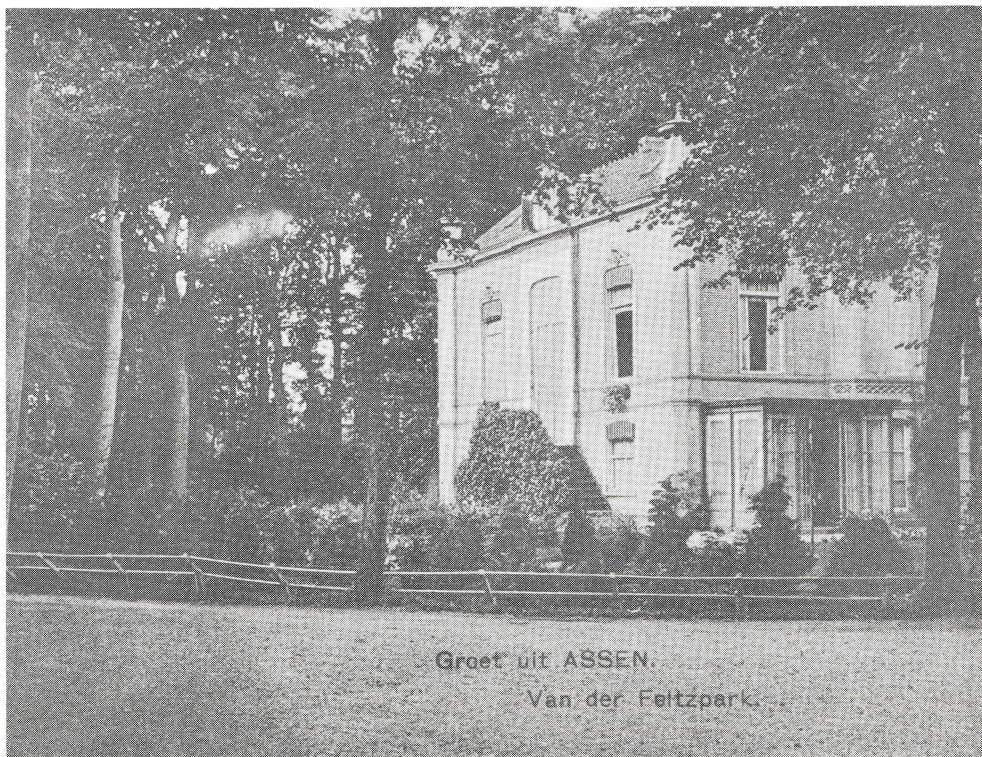
"Een heel bijzondere gewoonte die in mijn jeugd nog in volle gang was, was dat de Asser dames 'jour' hielden. Ze lieten de firma Hansma ieder jaar een

prachtig wit boekje drukken waarin stond wanneer die en die mevrouw ontving. Dat was altijd in de winter en je ontving dan bijvoorbeeld van drie tot half zes. Alleen dames waren welkom op de jours en al kende je de gastvrouw helemaal niet, toch mocht je er gewoon naar toe gaan en komen kennismaken. Toen ik zo'n jaar of vijftien was, moest ik er altijd ook even bij zijn om thee te schenken en koekjes te presenteren.”

“Gewoon voor de gezelligheid had mijn moeder het 'lichte maan-kransje'. Mijn moeder en drie andere dames hadden avondjes waar ze met elkaar het kaartspel 'whist' speelden. Eén van die dames was juffrouw Christien Calenfels, die pension hield in het huis Zonnehoeck aan de Vaart op het hoekje van de Sluisstraat. Omdat er nog bijna geen straatverlichting was, werden die kaartavondjes zo gepland dat het altijd lichte maan was. Ze werden dan gebracht door hun dienstmeisjes die hen

later ook weer kwamen ophalen.”

“Als iemand nieuw in Assen kwam wonen - bijvoorbeeld een nieuwe advocaat of een nieuw lid van de rechtbank - dan ontvingen meneer en mevrouw samen op zondagmiddag, meestal twee zondagen achter elkaar. Ze kondigden dat in een advertentie in de krant aan en iedereen uit die kringen was min of meer verplicht daar bezoek te maken. De grootste grap vond ik altijd de manier waarop de nieuwkomers mensen een tegenbezoek kwamen brengen. Ze gingen dan in een rijtuig zitten en ze lieten de koetsier aanbellen bij alle mensen die bij hen waren geweest. Als je niet ontvangen wou - en dat was eigenlijk altijd zo de gewoonte - liet je het dienstmeisje bij de deur zeggen dat meneer en mevrouw niet ontvingen. De koetsier gaf dan het visitekaartje van het echtpaar af en zij waren dan van de verplichting af, het bezoek was gemaakt...”

Groet uit ASSEN.

Van der Feltzpark.

Villa Jacoba aan de Hertenkamp op een ansichtkaart van omstreeks 1910 (collectie Gemeente-archief Assen)